

Examensarbete 15 hp **Kandidat** 2011

Minna Bolin

Konstnärligt Kandidatarbete

Handledare: Juhani Hemmilä och Ragnhild Sjögren

Musikerprogram, konstnärlig kandidat examen, profil Jazz

Institutionen för jazz

Minna Bolin – examensarbete

KMu7z sång

Innehållsförteckning

Inledning	<i>sid. 2</i>
Min musikaliska bakgrund	<i>sid. 3</i>
- Hur det hela började	
- Musiken i skolan	<i>sid. 4</i>
- Nya former	<i>sid. 6</i>
- KMI	<i>sid. 7</i>
- Sommenbygdens folkhögskola	<i>sid. 8</i>
- Ingesunds Musikhögskola	<i>sid. 10</i>
- Kungl. Musikhögskolan	<i>sid. 11</i>
Bandet	<i>sid. 12</i>
- Hur Desertsongs blev ett band	
- Att skriva musik	
- Arrangering	<i>sid. 14</i>
- Covers – hur göra en låt till sin egen?	<i>sid. 15</i>
- Vilka är våra musikaliska referenser?	<i>sid. 16</i>
Skivan	<i>sid. 17</i>
- Inspelning	
- Mastring	<i>sid. 18</i>
- Press och tryckning	<i>sid. 19</i>
- Varför vinyl?	<i>sid. 20</i>
Skivsläpp och examenskonsert	<i>sid. 21</i>
- Lokal	
- Konserten	<i>sid. 22</i>
Reflektioner på arbetet som helhet	<i>sid. 24</i>
Bilagor	<i>sid. 26</i>
- Låttexter (i samma ordning som på skivan)	
- Skivinformation	<i>sid. 31</i>

Syfte

Jag ska spela in, mixa och mastra en skiva med mitt band Desertsongs, som förutom mig på sång och synt består av Edvin Nahlin på diverse syntar och John Hugardt på trummor, och genomföra en examenskonsert/skivsläpp där vi spelar materialet från skivan. Hur skivan kommer släppas får vi se, jag tänker kontakta några mindre skivbolag, men är även öppen för att släppa den själv.

Syftet med detta är att dokumentera vad jag och vi i bandet jobbat med de senaste åren och att få fart på bandet på riktigt, att ha något att visa upp och för att få fler tillfällen till spelningar.

Vad spelar vi för sorts musik?

Grunden i musiken vi spelar är syntar. Man kan säga att bandet föddes ur den gemensamma kärleken till syntljud. Från början var vi en duo på sång och syntar, då var musiken mer minimalistisk. Ett tag var vi tre med bara syntar och då växte ljudbilden, och nu är vi tre, men med trummor också. Jag skulle kortfattat säga att musiken går under syntpopgenren med inslag av ljudimprovisationer.

Tidsplan

Det här är ett projekt som jag jobbat med i ca 3 år. Idén om att spela in en platta kom under våren 2009. Då gjorde vi också den första inspelningen som band. Resten av låtarna spelade vi in under våren 2010. Under sommaren och hösten har vi mixat inspelningarna och mastringsarbetet slutfördes i mars 2011 med hjälp av Juhani Hemmilä på Musik och Media-institutionen.

Min musikaliska bakgrund

Hur det hela började

Musik har alltid varit en självklar del av mitt liv. Kanske skulle man kunna likna den vid någon form av religion. Jag har tvivlat på den och på min egen förmåga men ändå är den min styrka, det jag definierar mig vid och kan. Som barn till två körledare har jag mer eller mindre frivilligt fostrats in i den rika värld som är musikens. Min mamma har sagt att jag som liten var fascinerad av rytmer. Med halva vardagsrummet ockuperat av en flygel och den andra halvan av vinylskivor var det väl oundvikligt att nyfikenheten för musiken väcktes. Fri som bara ett barn kan vara hittade jag på egna låtar som jag spelade på pianot samtidigt som jag sjöng. Jag brukade spela in mig själv på en stor bandspelare/förstärkare, som vi hade i vardagsrummet. Det var hela tv-program med intervjuer och musikinslag som spelades upp. Mina dockor fick agera gäster eller publik.

Jag fick ofta följa med mina föräldrar på körrepetitioner och konserter och jag minns särskilt ett tillfälle då jag var med pappa på en föreställning en av hans körer hade på Mariahissen i Stockholm. Jag var kanske 10-11 år och satt längst fram i publiken. Kören sjöng Hasse Alfredssons och Tage Danielssons låt Ett glas öl och jag minns att det tog mig med storm! Text och musik och framförandet var som handen i handsken: jag har älskat den låten sedan dess.

Jag minns att jag lyssnade mycket på kassetband när jag var liten. Min pappa hade till exempel spelat in ett Owe Thörnqvist-band, som jag tyckte mycket om, med låtar som Dagny (*Metronome, 1958*), Titta titta (*Metronome, 1956*) och Rumba i engelska parken (*Metronome, 1955*). Innan dess var det mer regelrätta barnskivor med sagor och musik som Trolltider (*Metronome, 1979*), Fem myror är fler än fyra elefanter (*Metronome, 1975*), Ville, Valle och Viktor (*Här kommer Ville, Valle och Viktor, SR records, 1972*), Min lilla kråksång (*Vardagsgruppen, 1984*), Nationalteaterns Kåldolmar och Kalsipper (*MNW, 1976*) och Jojje Wadenius Goda' goda'-skiva (*Metronome Records, 1969*).

Min relation med populärmusiken började, som jag minns det, när jag var i lågstadieåldern eller strax innan. Jag hade hittat ett Beatles-kassetband i mammas och pappas samling och det lyssnade jag på i min egen lilla bandspelare. Jag minns att Help! (*Lennon/McCartney,*

Parlophone, 1965) gjorde ett särskilt starkt intryck. Min kusin, som är två år äldre, gav mig ett Best of Gyllene tider-band (*Instant Hits – Samliga hits 1979-1989, Parlophone, 1989*). Hon lärde mig en dans som hon hade hittat på till låten När vi två blir en. Jag tyckte det var så häftigt! Jag fick även ett Orup-band (*Orup 2, WEA Records, 1989*) som jag lyssnade på samtidigt som jag lekte med mina klippdockor eller Trafikkubbens klistermärken. Min Lena Ph-skiva (*My name, Big Bag, 1989*) fick agera soundtrack när jag och mina bästa kompisar Julia och Helene klädde ut oss och gjorde danskoreografier som vi visade upp för föräldrarna i hallen. Jag minns Kjell Alinges röst på radion och Lili & Sussies framträdande med Okey, Okey (*Norell/Oson*) i Melodifestivalen 1989. Det gjorde starkt intryck på mig som 7-åring.

Musiken i skolan

Jag minns musiklektionerna vi hade i lågstadiet. Vi fick sjunga, spela trummor och dansa. Vi satte upp föreställningar med scenkläder och soloinsatser. En gång klädde vi ut oss till troll och sjöng Jätten Jorms sång (*Thielemans/Wolgers, Dunderklumpen, Universal, 1974*), fast med en annan text: ”Vi är trollen Jorm och vi gillar mest att sjunga och tralla”.

Med min mamma som inspiration (hon jobbade då som pianopedagog) ville jag börja ta pianolektioner när jag gick i tredje klass. Jag gick i Kommunala Musikskolan, som det hette då, 20 minuter i veckan. Jag tror att jag tyckte att det var kul och att jag övade på mina läxor för det mesta. Under tiden som pianoelev fick jag spela ur böcker som Carl Bertil Agnestigs Vi spelar piano (*Gehrmans förlag*). I samma veva bestämde jag och min bästis Julia oss för att söka till Adolf Fredriks Musikklasser och vi kom in båda två. På det följde sex år av körrepetitioner flera dagar i veckan, med vår fina musiklärare och körledare Reinhold Wahlgren, och uppspel av olika slag: adventskonserter i kyrkor, luciatåg på tv och i Globen, vårkonserter i Konserthuset, med repertoar som Hallelujah-kören ur Händels Messias, Sommarsalm (*Waldemar Åhlén/Carl David af Wirsén*) och Glädjens Blomster i arrangemang av Hugo Alfvén. När vi gick i mellanstadiet fick vi även sjunga med Radiokören under ledning av Eric Ericsson i Berwaldhallen, något som så här i efterhand känns häftigt att ha varit med om, även om det under tiden var ganska långa passager av väntan på körläktaren. På Adolf Fredrik fick jag vana att lyssna i mitt musicerande, så man sjöng rätt i sin stämning och höll tonarten. Det pratades andningsteknik och stöd och det undervisades även i grundläggande musiklära, till exempel intervall och kvintcirkeln, som jag verkligen haft nytta av senare. Även om det var slitigt att gå på Adolf Fredrik med långa dagar eftersom mycket tid gick åt till att

sjunga och att man även skulle hinna med det vanliga skolarbetet så gav det mig många häftiga musikaliska upplevelser som jag är glad över att få ha varit med om. Det är otroligt mäktigt att sjunga tillsammans med 180 andra sångare (så många som fanns i varje årskurs, så ibland kunde det naturligtvis vara ännu fler!), vilken kraft!

Mitt pianospelade lades på hyllan under ett antal år efter att jag, när jag var 11-12 år, gick till samma pianolärare som min mamma och hade lektioner som var en timme långa. Jag satt nästan och somnade på pianostolen så vi minskade efter ett tag tiden till 50 minuter... Ganska länge för ett barn. Jag lärde mig mycket, noter och fingersättningar, men kraven var nog lite för högt ställda för att jag skulle orka med det samtidigt som jag skulle klara av skolan med allt vad den innebar. Men jag har alltid fortsatt spela piano även om jag inte gått för en lärare hela tiden. Jag har hört olika låtar och stycken och velat lära mig dem och har de inte varit för svåra så har jag övat på dem under en period tills de suttit någorlunda. Det har alltid varit viktigt för mig att känna lust när det gäller pianospelet. Har det blivit för prestationsinriktat och krävande så har jag tappat tråden.

Mitt första sångsolo hade jag med min pappas kör när jag var 11 år. Då sjöng jag Lilla nallen min (*Lindgren/Riedel*) hållandes i en nalle. Mitt andra sångsolo hade jag först tre år senare. Varför det dröjde så länge kan kanske min musiklärare på Adolf Fredrik svar på, jag ville nog sjunga solo, men det var oftast samma elever som fick göra det och jag var inte en av dem. Och blir man aldrig tillfrågad så slutar man ju till slut att tro på att man kan. Hur som helst tog jag än en gång lektioner i Musikskolan, men nu i sång. Jag var 14 år och hade en solopassage i Pie Jesu (*Requiem, Andrew Lloyd Webber, 1984*). Detta trots att jag helst ville sjunga jazz, men det var svårt att få tag i en lärare i Musikskolan som hade jazz som inriktning. Jag hade nämligen, genom min vän Julia, kommit i kontakt med gamla jazzstandards som Blame it on my youth (*Levant/Heyman, 1934*) och Lush life (*Billy Strayhorn, 1933*) insjungna av Lisa Ekdahl (*When did you leave heaven, BMG Sweden, 1995*) och därigenom börjat lyssna på Monica Zetterlund och Jan Johansson, som jag hittade i pappas skivsamling. Till slut fick mamma tips om en sånglärare som faktiskt undervisade i jazz, Anna Öhman. Hon gav privata lektioner och höll till i en lokal i en källare på Döbelnsgatan. Av henne fick jag lära mig flera jazzstandards: Misty (*Erroll Garner, 1954*), Lover man (*Davis/Ramirez/Sherman, 1941*) med flera, med texter perfekta för en tonåring med kärleksproblem.

Mitt första möte med musik i bandform var annars hos Farbror Fläskkorv, eller Krister Broberg, som han egentligen heter, tillsammans med min kompis Julia, som jag tidigare nämnt, när vi var i mellanstadieåldern. Där blev vi ihopsatta med tre eller fyra, för oss okända, killar i ett band. Vi fick rotera på instrumenten så att man skulle få prova på allt. Jag tyckte att det roligaste av allt var att spela trummor. Tyvärr fortsatte jag inte med trumspelandet, trots att jag länge pratade om att göra det. Dock har jag tagit upp det igen nu på senare år och det är minst lika kul nu som då!

Nya former

Här kan man säga att mitt musicerande tar en paus. Det är så jag ser på det i efterhand. Men när jag tänker efter så är det egentligen den skolade musiken jag tar en paus från. Jag ville hitta en identitet som var utanför körsjungandet och under den här perioden (slutet av nian) så lärde jag även känna nya vänner som inte hade med skolan att göra och som hade en annan relation till musik. Några spelade i band, men var inte alls skolade och det gav mig nya perspektiv. Alla hade en relation till musik och brann verkligen för sitt intresse. Vi åkte på musikfestivaler tillsammans och dansade rumpan av oss på diverse fester.

Jag spelade fortfarande en trudelutt på pianot då och då och jag minns nätter då jag gått hem över Liljeholmsbron sjungandes ”*Lover man, oh, where can you be?*” Jag försökte starta ett band med två kompisar när jag gick i tvåan på gymnasiet (Mediagymnasiet i Nacka Strand). Vi skaffade en replokal i Tungelsta och antagligen var det därför vi aldrig kom igång riktigt, vi bodde alldeles för långt ifrån Tungelsta så vi var nog bara där ett par gånger.

När jag gått ut gymnasiet jobbade jag i några år som säljare bland annat. Jag bodde tillsammans med två kompisar i ett hus i Älvsjö utanför Stockholm. Vi startade ett band lämpligen kallat Husbandet. Sättningen var bas, gitarr och synt/tramporgel eller dragspel. Vi spelade låtar som vi gillade mycket, till exempel The Strokes’ *Last Nite*. Vi skrev också någon eller ett par låtar, men inget som blev riktigt färdigt. Men vårt gemensamma intresse i Huset var verkligen musik – att lyssna på den och att dansa till den! Jag hittade mycket ny musik (ny för mig) i mina sambos skivbackar, som till exempel Kate Bush, som jag genast föll för och Joni Mitchell, som jag tidigare bara lyssnat på enstaka låtar med, inspelade på kassettband från min pappas skivsamling. Jag satt även på mitt rum i Huset och spelade synt eller gitarr till noter i böcker jag fått låna av min pappa, till exempel *Sjung och spela gitarr (Stefan*

Löfvenius, Gehrmans Musikförlag, 1986) och *Kompa enkelt på gitarr (Green/Nilsson, Förlaget Lutfisken, 1990)* med låtar som *The Rose (Amanda McBroom, 1979)* och *I natt jag drömde (Last night I had the strangest dream, Ed McCurdy, 1950)*. Jag skrev även små stycken om kärlek, men inget som jag använt mig av efter det. Jag var alltid nogga med att inte höras för mycket när jag spelade och sjöng. När jag var ensam hemma kunde jag ta i för fulla muggar, men inte om jag visste att någon kanske hörde. Jag var ju verkligen ingen van solosångare på den tiden!

KMI

Men så började jag fundera på vad jag ville ägna mig åt framöver. Jag var trött på att bara jobba och hade försökt plugga upp mina dåliga betyg på komvux, men var inte redo och fullföljde därför inte utbildningen. Jag ville göra något kreativt – inte bara stå i kassan på Jysk Bäddlager – och det jag kunde var att sy och handarbete eller musicera. Min vän Julia, som jag nämnt tidigare, gick då på en skola som hette KMI, Kulturskolans musikaliska institut, som var en eftergymnasial musikutbildning på halvfart, som man inte fick studielån för eftersom tanken var att man skulle kunna jobba samtidigt. Jag sökte genom att sjunga en Monica Zetterlund-låt (minns inte längre vilken), som min mamma kompade. De tyckte att jag hade ett bra röstmaterial, som de sa, så jag kom in!

Jag började hösten 2004, spänd av förväntan! Det allra roligaste var ensemblespelet! Inte på grund av läraren, men snarare för att jag var så svältfödd på att spela tillsammans med andra. Jag gick jazzinriktning och det förväntades att man skulle improvisera, vilket jag sällan gjort tidigare, men det var bara att kasta sig ut även om det var fruktansvärt läskigt. I början spelade vi blues av olika slag och vi fick även i uppgift att skriva en varsin som vi sedan skulle spela. Jag kände att det förväntades att man skulle veta vad en blues var och jag kände mig lite dum inför läraren och gruppen när jag inte riktigt visste, men jag låtsades veta och förstod när vi spelade ungefär vad det var – det var helt enkelt inget nytt för mina öron. Dem hade jag även nytta av när jag improviserade, jag gick helt på gehör. Det var ingen idé att göra på något annat sätt eftersom jag inte kunde något om jazzteori på den tiden. Vart efter som vi i gruppen lärde känna varann bättre vågade vi också stå emot läraren mer när vi tyckte att han gav oss för svåra låtar och det kändes okej att säga att man inte ville ta ett solo.

Vi hade även sångarkonserter då alla vi som gick med sång som huvudinriktning fick sjunga

en sololåt till piano. Jag minns mitt första framträdande, alltså den allra första jazzsången jag sjöng inför publik, det var So Many Stars (Sergio Mendez/Alan & Marilyn Bergman, 1967) och jag var obeskrivligt nervös, jag riktigt skakade i benen! Men det var en kick!

Framträdandet blev väl mottaget och jag fick mersmak. Min sånglärare, Berit Andersson, var bra på att välja ut låtar ur standardrepertoaren och jag fick lära mig många och dessutom jobba mycket med improvisation, scatsång, något som jag fastnade för ganska snabbt, jag har alltid improviserat till musik jag hört på radion eller skivspelaren och lagt på sångstämmor i kapp med min mamma! Med Berit kändes det inte alls lika skräckfyllt med improvisation som i ensemblen. Det kändes mer som att vi musicerade tillsammans genom till exempel ”call & response”. Det var inte så mycket teoretiskt tänk utan mycket gehörsbaserat och jag kände inte att jag för henne var tvungen att visa vad jag gick för, som mer var fallet i ensemblen. Vi pratade också om rytmik och stavelser, något som jag verkligen haft nytta av i efterhand.

Genom rytmikundervisningen på skolan fick jag dessutom närma mig olika taktarter som jag tidigare aldrig analyserat. Vi lyssnade på Alfons Åberg-temat och genom att sätta rytmerna i kroppen, att gå dem, kunde vi få fram de olika taktartsbytena. För mig var det väldigt givande!

Sommenbygdens folkhögskola

På skolan pratades det om att fortsätta på högre nivå inom musikutbildning. Jag kände till att det fanns folkhögskolor med inriktning på jazzmusik, men jag hade aldrig tänkt tanken att jag själv skulle gå en sådan utbildning. Jag trodde helt enkelt att det skulle vara för svårt för mig. Men med lite mer kött på benen efter KMI så sökte jag till två ”folkisar”: Sommenbygdens folkhögskola i Tranås och Lunnevads folkhögskola utanför Linköping. De ligger på samma pendeltågslinje och sökningarna var dagarna efter varann så det kändes överkomligt att söka båda skolorna.

Jag fick ett väldigt bra intryck av Sommenbygden direkt när jag kom dit. Det är en liten skola med en då relativt nystartad jazzlinje under Magnus Erikssons ledning. Eleverna som var där för att kompa de sökande var alla väldigt trevliga och juryn bestående av lärare och elever kändes välkomnande och det kändes kul att söka även om jag var otroligt nervös.

Lunnevadssökningen kändes inte lika bra och gick också sämre så när jag inte kom in där var jag inte förvånad. Desto gladare blev jag när jag fick ett positivt besked från Sommenbygden!

Jag började där höstterminen 2004. Med tanke på att det var en liten skola var vi också en liten klass, de flesta nya för läsåret, bara två elever som gick sitt andra år. Därför lärde vi också känna varandra snabbt och fick en god sammanhållning, mycket säkert på grund av lärarnas inställning och attityd. På jazzlinjen fanns tre lärare som vi hade i de flesta ämnen. Det var Magnus, som jag nämnde tidigare, som förutom saxofoneleverna, hade arrangering och jazzhistoria, Johan Nilsson, gitarrlärare, som hade gehör och Maja Karlsson, tillika min sånglärare, som hade teori och rytmik. Alla tre ledde även ensembleundervisningen, som vi hade mycket av, en av de bästa sakerna med den skolan! På KMI hade vi ensembleundervisning en gång i veckan. Visserligen träffades vi och spelade oftare så småningom (vi blev faktiskt ett band med ett fåtal spelningar), men jag tyckte att det var för litet lärarledd ensemble, det var ju trots allt spela man ville göra! På Sommenbygden hade vi ensemblespel fyra dagar i veckan, varav en lektion var icke lärarledd och fyra veckorsblock med olika teman. Vi bytte alltså ensemblesammansättning var fjärde vecka så att alla i mångt och mycket fick spela med alla. Lärarna hade sammanställt ett nothäfte med jazzstandards som de tyckte var bra för oss att kunna för att helt enkelt kunna spela ihop på och de låtarna gick vi igenom under första ensembleblocket. Vi återkom även till dem under hela läsåret. Varje block avslutades med en konsert då alla band spelade. Det brukade vara i den största salen på skolan och vem som helst fick komma och lyssna. Dessutom ordnades spelningar utanför skolan på diverse tillställningar.

Vi hade också uppspel en gång i månaden för varann då man fick spela vad man ville och med vilka man ville. Klassen skrev namnmärkta utvärderingar på lappar som man sedan fick och man skulle även säga något högt inför gruppen. Det var faktiskt givande både att ge och få kritik. Jag tycker att det var ett bra sätt att få höra vad de andra tyckte om det jag gjorde. Det var förstås inga elaka kommentarer, utan fint framlagd kritik, både positiv och negativ, som man kunde välja att ta till sig eller förkasta. Det handlar ju om smak vad man gillar och inte gillar, så det kunde man också ta med sig – att se det som är bra i musik man kanske inte skulle komma i kontakt med och analysera annars. Men framför allt handlade det om att kunna ge konstruktiv kritik på saker som kanske skulle kunna förbättras, eller göras på ett annat sätt.

Dessutom hade vi improvisationsspel och ensemble där vi spelade jazzstandards omgjorda i udda taktarter så som fem-, sju- och niofjärdedelstakt. Eftersom det var så få lärare kunde de

styra upp undervisningen på ett bra sätt så att man fick som ett tema – hade vi ensemblespel med bara udda taktarter så jobbade vi även med det på gehörslektionerna.

När jag gick på Sommenbygden började jag så smått skriva låtar som jag sedan spelade tillsammans med Anders Carlsson på piano och Anders Källmar på kontrabas. Det var små kompositioner i folkton med jazzharmonik med improvisationsdelar. Vi gjorde en liten anspråkslös konsert för de andra på jazzlinjen med blandat eget och andras material och det kan man säga var mitt första projekt som låtskrivare och bandleadare. Jag och Anders Carlsson har sedan dess spelat i flera sammanhang tillsammans och faktiskt så var han den som fick spela mina syntlåtar (läs mer om detta längre fram) allra först, innan det ens var bestämt att det skulle bildas ett band.

Ingesunds musikhögskola

Även på Sommen pratades det om vidare studier. Det fanns folkisar med anedd högre nivå, som till exempel Fridhem i Skåne. Jag sökte dock inga fler folkisar, jag ville utbilda mig ”på riktigt”, så jag sökte endast musikhögskolor, närmare bestämt Stockholm, Göteborg, Malmö och Ingesund i Arvika. I Stockholm, som jag helst ville till (mycket för att jag ville flytta hem igen) blev jag första reserv, men kom in på Ingesund så jag började där höstterminen 2005. Jag hade hört mycket bra om den skolan från Magnus och Maja, som båda gått där. Det var en jobbig start för mig, jag tyckte att jag hade hamnat vid vägs ände och längtade hem. Det fanns några personer där på skolan som jag kände och umgicks med när jag gick där och att undervisningen var så bra räddade mycket. Dock tyckte jag att det var lite för brett i undervisningen – jag hade ju kommit från en folkis där nästan alla lektioner vi hade var bara kul – jag ville bara utveckla det musikaliska och lära mig mer om teori och olika inriktningar inom jazzen.

På Ingesund kom jag i kontakt med friformsjazz för första gången. Jazzlärarna där var verkligen inte främmande för det och det tyckte jag var väldigt spännande. Sånglärare som Lina Nyberg och Erika Alexandersson visade oss vad man kan göra med en röst och för mig var det inspirerande och på sätt och vis frigörande att höra att allt inte bara behöver vara vackert, som man lätt kan få för sig när man sjungit i kör på Adolf Fredrik i sex år.

Dock ville jag tillbaka till Stockholm så på vårterminen 2006 sökte jag igen till ”Ackis”

(gammalt smeknamn på Kungl. Musikhögskolan, som tidigare hette Musikaliska Akademien) och återigen blev jag första reserv. Men jag hörde ganska snabbt ryktesvägen att en av dem som fått plats där även hade kommit in på en annan skola och skulle tacka nej till Ackis, vilket också skedde, och det var ju lyckan för mig! Turligt nog fick jag även mitt första förstahandskontrakt på en lägenhet sommaren 2006, det kunde ju inte komma mer lägligt.

Så här i efterhand kan jag se på det och tänka att det verkligen är tillfälligheter och omständigheter som format min väg dit där jag är i dag och jag är verkligen tacksam för att jag fått chansen. Ibland har jag tvivlat på om jag verkligen skulle behöva gå i skola för att lära mig musik, men jag har alltid kommit fram till att för mig var det rätt väg att gå och jag vet att jag har lärt mig otroligt mycket. Visst har det varit slitigt bitvis, men helt klart värt det!

Kungl. Musikhögskolan

Mitt första år på Ackis var jag skräckblandat förtjust. Jag hade höga krav på mig själv och kände mig i underläge för att jag hade kommit in som första reserv. Jag jämförde mig med de andra sångarna och tyckte aldrig att jag var lika bra som dem. Jag var helt enkelt osäker och hade svårt att hitta min plats samtidigt som jag tyckte att mycket var bra.

Sångundervisningen med Iréne Sjögren och Gun-Britt Gustafsson var helt fantastisk och även det att man fick göra ett eget projekt då jag satte ihop ett band för att spela mina låtar.

Bandet bestod av Carl Ottosson på trummor, Edvin Nahlin på piano, Peter Fredriksson på bastuba, Filip Jers på munspel och Elin Larsson på saxofon och tvärflöjt. Mina låtar var då en blandning av jazz och folkmusik med improvisation och texter på svenska och engelska. Jag hade aldrig lett ett helt band tidigare, utan bara mindre grupper och varit en del i olika band och jag tror inte att jag var riktigt beredd på hur det skulle kännas. Jag arrangerade låtarna och skrev blåsstämmor, men ville samtidigt att bandet skulle komma med synpunkter om de hade några. Vi spelade på jazzlinjens festival, New Sound Made, på våren 2007 och ett par ställen till, men sedan blev det inte mer. Tyvärr finns det heller inte dokumenterat på skiva, något som jag kan sakna så här i efterhand. Men jag hade redan då börjat skissa på mitt nästa projekt, det som senare kom att bli mitt nuvarande band, Desertsongs.

Bandet

Hur Desertsongs blev ett band

På KMH har vi jazzsångare alltid haft en konsert per termin för allmänheten och för att vi ska visa för våra huvudlärare vad vi sysslar med och hur vi utvecklas. På dessa konserter kan man säga att Desertsongs (mitt band) föddes. Edvin Nahlin kompade mig till exempel vid ett tillfälle på min gamla Casio-synt i låten Dancing, som finns med på skivan. När vi spelat tillsammans på detta sätt ett antal gånger kände vi att det funkade så bra och att responsen från lyssnarna var så god att vi helt enkelt måste fortsätta spela tillsammans, så vi sa: "Let's start a band!" och det gjorde vi. Efter det har det tillkommit bandmedlemmar och det har hoppat av medlemmar. Jag skriver mer om det under rubriken Skivan.

Att skriva musik

En av de första "riktiga" låtar jag skrev var i den bandkonstellation jag nämnde under rubriken Musiken i skolan. Det var hos Farbror Fläskkorv och det var jag och min kompis Julia som skrev den tillsammans och den gick ungefär så här: "På morgon' när jag vaknar tar jag fram min bästa vän, eltandborste, eltandborste..." Refrängen gick: "Eltandborste, bzzz, sch sch sch! Eltandborste, bzzz, sch sch sch! Eltandborste, du är min bästa vän!" Rytmiken och "catchy"-heten fanns redan då, men textmässigt får jag väl säga att jag tycker att jag har utvecklats.

Idén till det här projektet (bandet) kom utav att min sambo hade en digitalporta, som han brukade spela in musik på, vilket inspirerade mig till att också göra det. Detta var på våren 2007. Den första låt jag spelade in var bara sångbaserad. Jag la sångstämmor på mig själv genom att sjunga en melodi på ett spår först och sedan lägga en stämma över det på nästa spår och det hela blev en liten kort komposition, framimproviserad i stunden. Nästa steg var att ta fram min gamla leksakssynt, en Casio, som jag fått av min pappa flera år tidigare sedan då jag hade flyttat hemifrån och inte hade något piano hemma längre. Nu upptäckte jag att den var riktigt användbar med alla fina, lite konstiga ljud.

Låtskrivarprocessen gick oftast till så att jag spelade in en färdig form med ackord, eller en slinga, eller en basgång som jag hittat på. Det kunde också vara ett trumkomp från synten. Sedan lade jag på fler syntprylar vartefter. Sist av allt lade jag på sången med text och

stämmor. Texten kom alltså till när jag hade en färdig form att förhålla mig till och framför allt en stämning att utgå ifrån. Ibland hade jag en textrad från början som jag fick inspiration till hela låten från, som till exempel första raden i *Lovely lies*: "You make me feel like the queen of a broken land", som kom till ur en känsla av ilska och frustration.

Komponerande är dock inget lätt arbete, men väldigt roligt om man känner att det flyter på, det som jag skulle kalla inspiration. Jag är av den sorten som måste bestämma mig för att skriva och sedan sätta mig ner och göra det. Ibland kommer inspirationen plötsligt, som till exempel när jag skrev texten till låten *Fox*, som kommer finnas med på skivan. Jag hade sett en film regisserad av Rainer Werner Fassbinder: *Fox och hans vänner (Faustrecht der Freiheit, 1975)* och direkt efter sprutade textidéerna ur mig på små papperslappar. Att väl sätta musik till en existerande text tycker jag är det lättaste arbetet, även om det därmed inte alltid är lätt.

Jag har inte komponerat så många stycken, trots att jag ändå skrivit låtar i över tio år. Men jag vill påstå att mitt sätt att skriva förändrats under åren och att mina texter utvecklats till det bättre. Jag har hittat ett sätt som passar mig och det handlar framför allt om att tänka lite utanför ramarna, mina egna och de som sätts av musikkare. Med det menar jag att den kommersiella musiken alltid haft ett visst tonspråk och ett visst formtänk, som till exempel att man ofta har en vers och efter det en brygga in till refrängen. Jag vill gärna bryta upp dessa delar och inte alltid göra det så uppenbart vad som ska komma. Det gör jag inte för att jag inte gillar den konventionella formen, det finns många poplåtar som tilltalar mig mycket, utan för att jag vill utforska vad som händer med låtarna om man gör på annat sätt. Det har säkert att göra en del med min jazzbakgrund, de flesta gamla jazzlåtar har en form som består av en A- och en B-del där formen ofta är AABA. Eller blues, som helt enkelt består av tolv takter tema. Vad händer med en sång som bara har en massa verser? Så tänker man ju även inom visgenren. Bellmans texter har sällan refränger utan en hel massa verser staplade på varann. Jag vill även utmana mig själv att gå utanför mina egna ramar. Man hamnar gärna i mönster, det kan vara ackordföljder eller textuttryck eller teman till exempel, och det kan vara svårt att komma ur dem, men kanske lättare om man är medveten om dem. Då kan man åtminstone göra medvetna val. Trots konventionerna om man vill eller följa dem. När jag började med det här projektet skrev jag låtar som hade verser och inte så ofta refränger, till exempel *Lovely Lies*, som finns med på skivan. I den är refrängen ytterst kort och hänger ihop med versen på ett sådant sätt att den inte riktigt funkar att spela fristående. Då började jag i stället

säga till mig själv att skriva låtar som hade just tydliga delar som vers och refräng, till exempel Fox, som finns med på skivan.

En rolig sak är också att ett felpspel kan bli till något beständigt. Eftersom jag lade på alla stämmor själv på syntar och spelade in en hel form först med till exempel ackord eller basgång så kunde det bli så att jag spelade fel och om jag då inte orkade spela om alltihop och det inte var ett allt för konstigt felpspel så fick det vara så. Ett exempel på det är i låten Lullaby, som finns på skivan, där det helt enkelt fick vara med en extra tvåfjärdedelstakt innan andra versen.

Det där med ramar kan naturligtvis också ha med text att göra. Jag har märkt att jag mest skriver texter om ensamma människor. Ofta är de olyckliga också, men inte alltid.

Hummingchild, som finns på skivan, handlar snarare om en ensam men stark flicka, som vet att ta vara på sig själv. Men detta rättvisepatos som jag försöker förmedla är genomgående i mitt liv. Jag tror att nästan alla människor vet hur det känns att vara ensam och att känna sig utanför en gemenskap. Det ligger i den mänskliga naturen att man tyr sig till varann och söker samhörighet. Jag hatar orättvisor och tycker att alla ska vara lika mycket värda oavsett var eller hur man lever sitt liv och att alla ska ha samma möjligheter till förändring om så önskas. Jag lever politik och vill också säga vad jag tycker i mina texter, om än inte på ett alldeles tydligt sätt. Jag vill inte bli Hoola Bandoola Band (även om jag verkligen gillar dem!) utan mer subtilt berätta om till exempel homosexuell kärlek.

Jag tänker ibland att det kanske är enformigt med dessa likriktade texter om ensamhet, kärlek och orättvisor. Men kanske är det så att så länge det finns behov av det så är det lika bra att fortsätta. Jag vet inte hur jag annars skulle få ur mig den frustration jag känner över hur världen faktiskt ser ut. Det blir som terapi för mig och kanske kan det även hjälpa någon annan. Det är väl också en anledning till att man håller på med det här – att man vill beröra andra människor.

Arrangering

Jag ändrar sällan melodi eller text i en låt när jag väl bestämt att den är färdig. Däremot kan formen och ackorden ändras när vi spelat den i bandet. Jag vill gärna att alla i bandet ska känna att de får vara med och tycka och bestämma, för vad vore jag utan mitt band?

Ingenting. När vi jobbar med en ny låt i bandet som vi inte spelat tidigare så börjar vi oftast med att "kolla ljud", alltså hitta fina ljud på syntarna som passar in i låten. Sedan spelar vi från början och så långt vi kommer i formen. Är det en låt som jag har skrivit har jag förmodligen en idé om en form, men är öppen för förslag om sådana finns, och jag brukar även fråga de andra vad de tycker. Är det en jazzlåt så brukar formen bli given första gången man spelar den: AABA, improvisation, BA. Våra improvisationer är ofta kollektiva och handlar mycket om ljud – jag brukar kalla det för lek för att det ska kännas så fritt som lek är. Kanske kände någon att det inte gick att hitta rätt ljud eller rätt groove och då brukar vi prata om det, hur skulle man kunna göra i stället? Sedan provar vi de nya idéerna och ofta föds det idéer under låtens gång.

Jag brukar relatera till texten för att de andra ska känna till dess innehåll. Det som är så bra med text är att man kan använda sig av den i arrangemanget och spelet. Man måste förhålla sig till den på ett eller annat sätt. Som till exempel när vi spelade Highwayman på skivsläppet (jag skriver mer om det längre fram) så fick vi mycket av inspirationen av texten och kanske framför allt första raderna: "I was a highwayman, along the coachroads I did ride. Sword and pistol by my side." Det ger en bild i huvudet och en stämning som man sedan kan prata kring och ha med sig när man spelar låten.

Jag vill som sagt att alla ska känna sig delaktiga i bandet och i framställningen av låtarna, men jag har alltid sista ordet. Om det är något jag inte gillar, ett ljud eller något liknande, så säger jag det. Men det händer inte speciellt ofta. Kanske är det så numera att mina medmusiker vet vad som går hem hos mig för jag tror inte att de är rädda för att prova sig fram.

Covers – hur göra en låt till sin egen?

Vi valde att spela in nio egna låtar och en cover, en Genesis-låt som heter Invisible Touch. Jag har alltid tyckt om att göra covers och göra om dem, ibland till oigenkännlighet. Det handlar om att jag vill undersöka vad som händer med en text eller melodi om jag ändrar ackorden, får de då en annan innebörd? Vad händer om man ändrar en låt från dur till moll? I just det här exemplet tycker jag att min vision av texten kommer fram bättre. Det är en oerhört bra poplåt i Genesis version, dansant och svängig som tusan. I vår suggestiva version kommer det obehagliga i texten fram mer: "He don't like losing, to him it's just a game, and though he will mess up your life you'll want him just the same." När jag ändrat låten till moll

genom att lägga ett basostinato i botten som går genom nästan hela låten så får texten en annan dimension. Från att handla om någon som blivit kär i en person som inte verkar så snäll så handlar det i vår version snarare om något övernaturligt och skräckinjagande som verkligen inte går att fly från.

Det här sättet att göra om låtar på har jag blivit inspirerad till från flera håll, till exempel Stina Nordenstam med skivan *People are strange* från 1998 (*East West*) där hon tolkar bland andra The Doors "People are strange" och Prince's "Purple rain". Hon har gjort dem nästan oigenkännliga genom sina arrangemang. Jag hade även två lärare när jag gick på Ingesunds musikhögskola i Arvika, Terje Sundby och Göran Klinghagen, som hade som koncept att låta jazzensemblerna spela deras omarrangerade jazzstandards, som de oftast satt nya ackord till, reharmoniserat, och ändrat stuk på, till exempel bytt taktart. Det inspirerade mig mycket att prova på samma sak själv och genom det upptäckte jag hur kul jag tyckte att det var.

Vilka är våra musikaliska referenser?

Inom bandet har vi faktiskt väldigt olika referenser när det gäller musik och vad vi lyssnar på. John lyssnar mycket på indiepop och Edvin gillar fusion. Alla har vi spelat mycket jazz på de utbildningar vi gått och även i konstellationer utanför skolan. Jag tycker om många olika stilar – pop, rock, jazz, visa, folkmusik – gärna från olika länder; Sverige, Europa, Nord och Sydamerika. Men jag har några band- och artistfavoriter som verkligen stannat kvar hos mig sedan jag började lyssna på dem och det är The Cure, Led Zeppelin, Neil Young, Joni Mitchell, Ella Fitzgerald, Miles Davis. Det finns många fler som jag tycker mycket om, men jag vill säga att just dessa har inspirerat mig och gör det fortfarande.

The Cure är det popband som jag lyssnat mest på av alla popband jag lyssnat på. De har funnits så länge och har så många bra låtar att det känns som om jag aldrig kommer tröttna på dem. Det finns sånger för alla olika tillfällen på deras skivor. *Disintegration* som kom 1992 är enligt mig ett mästerverk. Jag kan riktigt längta efter att flyta in i den värld som är den skivan – ljudbilden, gitarrsoundet, texterna, Robert Smiths klagande och vackra sång och naturligtvis syntarna! Det är vackert och sorgligt.

Joni Mitchell älskar jag för hennes texter. De kan vara banala vardagsbeskrivningar men med en underliggande stämning av saknad och sorg. Hon skriver också fantastiska melodier, helt

oförutsägbara och hon sjunger dem med sin praktfulla och virtuosa röst. Jag blir både imponerad och inspirerad.

Skivan

Inspelning

Den allra första spelningen vi hade som Desertsongs, då en duo, var i Lilla Salen på Kungl. Musikhögskolan en eftermiddag i mars 2009. Efter det frågade vi Erik Hanspers om han ville vara med i bandet på fler syntar för att helt enkelt utöka ljudbilden lite, vilket han sa ja till. Efter att vi blivit ett uttalat band så förändrades mitt sätt att skriva låtar. När vi var en duo var jag noga med att det mesta jag spelat in skulle komma med i liveversionerna och att formerna skulle vara desamma. Men när vi blev en trio spelade jag inte längre in låtarna för att ha en mall att visa upp, utan kom helt enkelt med text, ackord, melodi och ungefärligt stuk, och kanske en känsla som jag ville skulle vara genomgående. Vi provade oss fram och diskuterade olika möjligheter, kanske en ändring av ett ackord och så vidare, tills vi blev nöjda. Tack vare mina fantastiska medmusiker så blev låtarna hur bra som helst, förmodligen bättre än om jag bestämt allt själv. De kom med idéer på ackordbyten och ljud och slingor som lyfte låtarna och som jag verkligen tyckte passade in i min luddiga vision. Detta utan att jag behövde säga till dem att göra det.

Vi spelade live några fler gånger och i maj 2009 började vi spela in den första låten till skivan: Those were the days, en då ganska nyskriven låt, den enda som har programmerade trummor. Vi träffades en dag på Jerum, studentbostadskomplexet vid Gärdet, där Musikhögskolan då hade replokaler i källaren för sina elever. På Edvins dator spelade vi då in alla syntar till en programmerad trumbakgrund som Erik hade gjort. Den blev så bra så det är nu den versionen som finns med på skivan.

Erik hoppade av bandet strax efter att vi börjat spela in. Då började jag fundera på om vi skulle ta in ett annat instrument i stället för att bara ha syntar. John Hugardt, den trummis som Edvin delade lokalen på Jerum med, hade då uttryckt ett intresse att spela med oss, vilket jag tog på allvar och frågade honom om han ville vara med i bandet. Han sa ja och det är den sättningen vi har i bandet nu.

Inspelningen blev lagd på is under nästan ett år. Vi började repa hösten 2009 för att få till de nya arren, det blir ju en lite annan grej med trummor när man inte haft några tidigare. I början måste jag säga att det kändes lite ovant, men samtidigt spännande och väldigt kul. Exakt ett år innan våran skivrelease, den 28 och 29 april 2010, gick vi in i Studio Rub'a'Dub på Södermalm i Stockholm och spelade in trummor till alla låtar. Jag hade bestämt, med lite hjälp av framför allt Edvin, eftersom han hade varit med i bandet längst, vilka låtar vi skulle ha med på en kommande platta. Det var en del äldre låtar som fick stryka på foten då jag inte längre kände att de höll samma kvalitet som de nyare, det vill säga jag tyckte inte att de var lika genomarbetade och de passade heller inte in i ljudbilden som nu hade formats.

Efter truminspelningen lade vi på de grundläggande syntar som behövdes för att jag sedan skulle kunna sjunga in sången. Det i sin tur gjorde vi i stora studion på Musikhögskolan med Magnus Lindström Kolterud som ljudtekniker. Jag hade varit förkyld, som vanligt på våren, och det märktes lite grann genom att rösten inte kändes lika lättjobbad som vanligt och den hade ett visst "skrap" i sig, men annars kändes det väldigt roligt att äntligen få spela in sången, dessutom i en superbra mikrofon i en bra studio och med en jättebra och hjälpsam tekniker. Vilken lyx! På två dagar sjöng jag in tio låtar med leadsång och kör, varav en stämman lades av Edvin.

Efter att vi lagt på sången hade vi alltså färdiga låtformer att jobba med. Vi lade på ytterligare några syntar och percussionljud och dessutom improvisationer med effektpedaler och röst. När vi gjort det började det riktigt hårda arbetet: mixningen! Med mycket möda pillade vi in i det oändliga (så kändes det!) med detaljer för att få allting så bra som möjligt. Detta arbete leddes framför allt av Edvin, som har mest kunskap i bandet om det. Vi andra fick sitta med och lyssna men Edvin lade ned absolut mest tid. Därför kan jag inte heller skriva så mycket om mixningsprocessen, den pågick under sommaren och hösten 2010 och jag kände utan tvekan att den var i goda händer.

Mastring

Nästa steg var att hitta någon som skulle kunna mastra skivan. Det man gör när man mastrar sägs vara yrkeshemligheter, men man skulle väl enkelt kunna förklara det så att man höjer volymen en aning på alla låtar så att de låter lika starkt och för att de ska stå sig någorlunda i radiokonkurrensen volymmässigt. Det är inget jag tänker gå närmre in på för det skulle man

kunna skriva en hel uppsats om, men det vi gjorde var just det: höjde volymen och höjde och sänkte ljudfrekvenser där vi tyckte att det behövdes.

Jag kom att tänka på att det ju finns kompetens på skolan och att jag helt enkelt skulle utnyttja den i och med att jag i mitt examensarbete hade 8 timmar handledning. Ett utmärkt tillfälle att fråga Juhani Hemmilä på Musik och Mediainstitutionen om han ville hjälpa oss med detta, vilket han ville! Han lyssnade på våra mixar och kom med synpunkter på sådant som skulle vara bra om det justerades inför mastringen. Edvin jobbade med det och det skickades filer fram och tillbaka för godkännande (tack för internet och mail som gör det så smidigt!).

Jag och Juhani sågs sedan på ljudkontoret på Musikhögskolan med de färdiga mixarna. De andra i bandet hade förhinder och kunde inte vara med och jag började bli stressad över att bli klar i tid med mastringen så att skivan skulle hinna tryckas innan skivsläppet, så därför sågs vi utan dem. Vi pratade om låtordning – jag hade två förslag, det ena gjort av mig och det andra av min sambo. Det blev det sistnämnda med en justering efter att vi lyssnat oss fram till det helt enkelt genom att placera låtarna i den ordningen och lyssna på början och slutet av dem. Vi provade också på samma sätt hur långa mellanrum det skulle vara mellan låtarna. Apropå det så sa jag att det ska vara en A- och en B-sida eftersom vi ska släppa skivan på vinyl. Det hade visst inte riktigt framgått tidigare så det kom som en total överraskning för Juhani, som ändå höll masken så pass att han fick mig övertygad om att det inte var något problem! Men då skulle ytterligare ändringar i mixarna behövas. Man kan till exempel inte ha för starka s-ljud på en vinylskiva för då hoppar nålen. Genom detta började ännu en mailväxling med diskussioner om basfrekvenser och deesserinställningar (deesser är en maskin som sänker s-ljuden på sången). Det löste sig bra till slut och jag kunde lämna in mastern (det som ska pressas till en skiva) en månad innan releasen.

Press och tryckning

Under tiden som det jobbades på med mastringen jämförde jag olika alternativ till själva pressningen av skivan. Det är lätt nu för tiden att hitta CD-tryckning till billigt pris, men ska man pressa vinyl så blir det genast lite knepigare. Särskilt om man, som jag, ville göra det genom svenskar ifall att det skulle gå snett någonstans på vägen. Det finns billiga tryckerier runt om i Europa som verkar pålitliga, men jag kände ändå att jag ville ha en svensk

mellanhand så man kan prata med varann utan missförstånd. Det första alternativet jag kollade på var Audiodisc, ett gammalt företag som tryckt skivor länge och till många. Tyvärr ville de inte ta emot en sådan liten beställning som detta var (500 exemplar), särskilt som det inte var genom något stort skivbolag, så då fick jag i stället gå till Musichelp. Det ångrar jag inte så här i efterhand. Deras kontor ligger nära skolan så jag vandrade helt enkelt dit med mastern efter att jag skickat en beställning via deras hemsida. Det gick lätt att kontakta dem när jag började känna mig stressad över att skivorna inte skulle kom fram i tid och de var väldigt trevliga.

Dock blev det så, eftersom vi var så sent ute och påsken kom emellan, det vill säga röda dagar, att vi inte hann få en testpressning. På den kan man höra om det blivit bra eller om man kanske måste ändra på något, ta bort ett spår eller liknande. Men det fick gå ändå och skivorna kom hem till mig med bud på onsdagen innan releasen, som var på fredagen. Skivan lät som tur var (eller var det skicklighet?) riktigt bra! Vi hade redan lyssnat igenom låtordningen var för sig, även John och Edvin, som godkände den, så den kändes rätt. Att vi satte Silhouettes, titellåten, som första spår var något som jag först var lite osäker på. Jag tänkte att man skulle ha en mer ”hittig” låt först, men å andra sidan vill jag att lyssnaren ska få en rättvis bild av musiken och bandet direkt och Silhouettes är mer representativ med sin suggestiva stämning. Samma sak kände jag med skivans sista spår, Red Coat, att det skulle vara ett episkt slut och en känsla att bära med sig efter att man lyssnat färdigt på skivan. Det tycker jag också att vi lyckades med.

Det är förstås inte helt enkelt att göra en bra låtordning, det är inget som är givet. En setlist att ha när man spelar ett gig är en annan sak, även om det också kan vara svårt, men den kan man ju ändra i undertiden om man skulle komma på att man är missnöjd. Jag har gjort många blandband i mina dar och det kanske hjälper lite. Ett sätt är att ta det bakifrån – vilken låt är en given sista låt? – och har man låtar som liknar varann i stuk eller går i samma tonart så kanske man inte ska ha dem efter varann. Det bästa är att lyssna sig fram till den ultimata låtordningen – att lyssna på slutet på första och sedan början på andra låten – passar de varann? – och så vidare.

Varför vinyl?

Anledningen till att jag vill släppa en vinylskiva är rent egoistiska. Jag har lyssnat på

vinylskivor så länge jag kan minnas. Jag minns när jag var liten och pappa och jag gick och rotade i rea-skivbackarna på Åhléns. Det är ett trevligt format, man kan göra konst av det om man vill. Jag tror också att själva skivan kommer kunna hålla längre än en CD-skiva. Jag litat helt enkelt inte riktigt på det digitala formatet och jag vill att skivan ska finnas kvar för eftervärlden, min son till exempel. Att det sedan raspar härligt när man lyssnar tillför också en dimension extra i musiken.

Skivsläpp och examenskonsert

Lokal

Inför skivsläppet tänkte jag mycket på att jag skulle hitta rätt lokal att vara i. Det visade sig svårare än jag trodde. Jag var ute i relativt god tid, i slutet av 2010 och började höra mig för på ställen om det var ledigt. Jag ville ha en lokal med klubbkänsla och med möjlighet till fest efteråt - man vill ju fira sitt första skivsläpp ordentligt! Vi bestämde ett datum för släppet, så vi var inte så flexibla, på grund av att Edvin är ute och spelar mycket. De flesta ställen jag hörde med var för dyra att hyra. I och med att skivan kostar en hel del att trycka upp (detta möjliggjort med hjälp av min fantastiska pappa!) så hade vi ingen budget att hyra ett dyrt ställe för. Jag ville heller inte ta inträde på konserten utan ville hellre att gästerna skulle lägga pengar på skivan.

Till slut bestämde jag att vi skulle ha skivsläppet i en replokal, som även används som festlokal, tillika skivbolagets tillhåll, Västertorp Safety Cave. Namnet tillkom eftersom det är ett skyddsrum under Västertorps tunnelbanestation. Det är en fantastisk lokal, med scen med belysning och bar. Alla som kommer dit för första gången brukar tycka att den är supermysig. När jag väl bestämt mig för att det var där vi skulle vara kändes det helt självklart. Vi tog hjälp av vår ljudkunnige vän Linus Andersson när vi skulle ordna med ljudet och det blev verkligen jättebra.

Skivbolaget som vi släpper skivan på, Western Lodge Records, är det två vänner till mig, Erik Ågerup och Johannes Kjellgren, som driver. De har själva släppt en skiva med sitt eget band på bolaget och de tycker att vi är bra och ville gärna låta oss släppa skivan hos dem. Det är

verkligen ett indiebolag, det finns inga pengar att finansiera något med, men de har jobbat hårt för att få tag i kontakter och de är framför allt väldigt engagerade! Vi pratar om att göra saker tillsammans med de båda banden i framtiden, det känns oftast lättare när man strävar mot något tillsammans.

Konserten

Vi gjorde en spellista ganska nära inpå att vi skulle spela, samtidigt som vi gjorde oss snygga med röda stjärnor på kinderna. Vi spelade alla låtar från skivan i ett set utom en, Child of Blue. Jag kände att det blev för många låtar i ungefär samma tempo och stuk annars. Dessutom spelade vi två covers: At last (Mack Gordon/Harry Warren) och Highwayman (Jimmy Webb). At last valde vi för att jag gjort ett arrangemang på den som jag och Edvin spelat tidigare med bara sång och piano. Jag skrev om den för violin och viola till två av mina vänners bröllop sommaren 2009 för jag tycker verkligen att texten passar för ett sådant tillfälle. Vi i bandet tänkte att det skulle vara kul med en jazzstandard, vi har ändå spelat en hel del jazz, och då kom vi att tänka på den och att det vore spännande att göra den i syntversion. Jag föreslog Highwayman för att jag lyssnat på den några veckor tidigare och tänkt samma sak där, att det skulle vara spännande att göra den i synttappning, något som, mig veterligen, aldrig gjorts förut. Vi bestämde innan att den skulle vara extranumret och fick förstås hoppas på att publiken ville höra en låt till efter att vi sagt att vi spelat den sista. Det ville de som tur var!

Förutom stjärnor som prydnad hade jag bestämt att vi skulle ha rött, blått eller svart på oss på scen. Detta för att jag brukar ha de färgerna när jag spelar med det här bandet. Det känns som att de speglar stämningen i musiken och det är färgerna som finns på skivan. Dessutom hade vi, kvällen till ära, tre gäster, som vi repat in samma vecka, på scen: Julia Rising på kör, Linus Andersson på lapsteel och Oscar Nygren på bas och gitarr. Det var väldigt kul och gjorde väldigt mycket för vår energi! Ibland har det känts som att det är lite svårt att få till låtarna med tanke på att vi bara är tre personer. Det krävs en hel del av en keyboardist att både spela bas och ackord och dessutom en slinga här och där, på tre olika syntar! På en del av låtarna har vi lagt in bas eller ackord på Johns trummaskin för att underlätta för Edvin. Jag vill helst koncentrera mig på sången och texterna så jag spelar bara det jag känner att jag klarar av samtidigt.

Jag hade inga bestämda mellansnack utan tog det som det kom, så som jag brukar göra. Jag brukar kanske säga titeln på föregående låt eller nästa och kanske några ord om vad den handlar om för att publiken ska få en bild att förhålla sig till. Men jag tycker inte alltid att det behövs. Ord kan också bli överflödiga och förstöra mer än de tillför. Jag brukar ofta hålla mig kort. Jag hade en rökmaskin som jag startade genom att trycka med foten på en knapp på golvet. Väldigt effektivt!

Jag var både nervös och exalterad inför konserten – den bästa kombinationen enligt mig. Det är ofta då nervositeten brukar släppa efter en stund på scen. Jag kände mig också väldigt trygg med tanke på att vi var på ett för mig välbekant ställe, jag har spelat där ett antal gånger tidigare på olika tillställningar. Dessutom var det väldigt fin stämning under hela konserten. Publiken lyssnade verkligen och var uppmärksamma, precis en sån publik som man alltid vill ha! Det mesta gick enligt planerna utom några enstaka felspelningar, men inget som inte gick att rätta. Jag tyckte att vi hade ett bra samspel i bandet och att vi tog tid på oss att verkligen spela med omsorg. Ibland kan det kännas som att man är så stressad eller uppjagad av situationen att man inte låter musiken ta den tid den behöver. Vi har improvisationspartier i de flesta låtarna och de måste få ta plats så att man inte känner att man bara rusar förbi utan kan landa i något.

Vi spelade som sagt in hela konserten på film, men jag har ännu inte fått den och har alltså inte tittat på den. Men skivan har jag lyssnat på några gånger. Jag börjar tycka att den är riktigt bra, men jag tror att det dröjer innan jag kommer kunna lyssna helt okritiskt. Jag hör fortfarande saker som egentligen inte finns där, sådant som vi har fixat till i mixningen. Men de reaktioner jag fått från andra som köpt skivan är bara positiva och det är ju verkligen kul! Det som värmt allra mest att höra är det som min sånglärare, Iréne, sagt om skivan – att hon tycker att vi har något speciellt och att stämningen nästan är farlig!

Reflektioner på arbetet som helhet

Det första jag kommer att tänka på är att det tog längre tid än jag trodde att göra skivan. Men det är klart att det måste vara skillnad på om man spelar in allting live, som man gör till en jazzplatta. Då krävs inte så mycket efterarbete i mixning och mastring som det gör om man har tjugo olika ljudspår. Och det kan ju vara så att det hade gått snabbare om vi hade lämnat det till någon som redan kan det där med mixning och är van. Samtidigt kan vi vara otroligt stolta över att vi fixade det själva och faktiskt gjorde det så bra.

Jag tycker att jag har hittat en plats i musiken där jag vill vara. Jag tror i och för sig att den inte är beständig, man vill ju utvecklas och prova på nya saker för att inte fastna i rutiner. Jag har redan tankar på nästa skiva, för jag vill att vi ska göra minst en till. Jag har börjat skriva låtar till den och då finns det en sak som jag verkligen har lärt mig av detta – att för att få det så bra som möjligt så snabbt som möjligt spela de nya låtarna live innan de spelas in så att vi får prova hur de ska vara. Det kommer göra oss säkrare i studion. Jag vill, tillsammans med bandet, fundera på hur vi kan göra nästa skiva ännu bättre och hur vi kan bli bättre live. Som jag känner nu så vill jag att det ska finnas mer utrymme för improvisationer på något sätt och jag vill jobba mer med låtformer och arrangemang så att vi ska kunna spela så många av beståndsdelarna live som möjligt, som det är nu så spelar vi ibland med bakgrunder uppspelade från en dator. Jag känner mig lite dubbel inför att göra det egentligen, jag kan tycka att det är fusk, samtidigt som jag tycker att det är smidigt att vi bara är en trio och då kan det ibland behövas lite bakgrunder för att få ljudbilden lite större.

Under tiden som bandet funnits har jag dessutom blivit mer scenvan, jag har blivit säkrare på min sång och lärt känna min röst bättre, även om vi inte är superbästisar än så vet jag varför saker går snett när de gör det och bara det är en tröst. Jag har lärt mig att hantera min nervositet, som tidigare kunde vara en benfällare av stor kaliber. Jag har accepterat den och att den kan kännas olika vid olika tillfällen och jag vet också varför jag tyckte att det var så jobbigt att ställa mig på scenen i Lilla Salen på KMH (Kungl. Musikhögskolan) – jag kände att jag var tvungen att prestera och att jag dessutom skulle vara bäst. Men det är ju för tusan inte friidrott jag håller på med! Det går inte att jämföra och tävla i musik – allt är subjektivt – och det går djupare än så. Jag strävar efter ärlighet. Om jag ser till de musiker som jag själv gillar så är det just det jag brukar fastna för – att uttrycket känns ärligt. Jag har aldrig haft

särskilt mycket till övers för musik som skapas bara för att sälja. Men det finns så klart även musik som säljer och har ett, enligt mig, ärligt uttryck.

Om jag jämför mig med den person som, lite försynt och alltid med dörren stängd, satt och spelade in på en digitalporta för bara fyra år sedan så måste jag ju påstå att jag vuxit in i rollen som bandleadare, dock en väldigt demokratisk sådan, som låtskrivare, men den vägen är oändlig – jag vill alltid fortsätta lära mig och utveckla mitt skrivande – och som sångare och frontman på det sätt att jag kan stå för det jag gör för jag tror på det.

Silhouettes

Silhouettes dancing across the floor
Shaping a figure he's seen before
And it's touching the walls with it's crooked hands
Making no sound in it's wicked dance
And he feels it penetrate his mind
Threads are starting to unwind
And he says to himself:
Finally I'm free
This is the way it should be

Into the night he takes off again
Searching for those who will need him
Then as he touches their souls with his crooked hands,
Making no sound in his wicked dance
They feel him penetrate their minds
Threads are starting to unwind
And they say to themselves:
Finally I'm free
This is the way it should be

Fox

Sitting in a bar, trying to figure out the way his life turned out
Nothing seems right
His friends keep asking: Do you love him?
And what is he to say?

The money that he won on a lotto ticket
Was invested in the life he thought was theirs
He didn't fit in, but was blinded by the glorious life of

Eugene
How did he manage to fool you?
Eugene
How could you think you would live their life?
So now everything is the way it used to be – back to nothing

He didn't ask a lot, wasn't used to being the one with all the luck
His friends kept asking: Are you happy?
And what was he to say?

The pressure was too much
A doctor prescribed the Valium for the angst to cool him down

He was found in a deserted Metro station far from the glorious life of
Eugene
How did he manage to fool you?
Eugene
How could you think you would live their life?
So now everything is the way it used to be – back to nothing

Child of Blue

He was never a lonely child
He had friends everywhere
He was playing from day to night
Knowing nobody cared

When the world started caving in
He was never alone
In the depth of the darkest sea
They had built him a home

He searched for one to save him from the underground
He found a place where he was safe and sound
In the underground
Safe and sound

Through the leaves they were touching him
Saying all will be fine
And he listened and trusted them
Crossing over the line

He searched for one to save him from the underground
He found a place where he was safe and sound
In the underground
Safe and sound

Lovely Lies

You make me feel like the queen of a broken land
The way you talk to me sometimes we let it get out of hand
And all the times you've promised to change your ways
Fly away like blackbirds on a snowy day
Your lovely lies are out of reach again

Still you are near me like heaven is near the rain
The space between us gets smaller, I wouldn't want this undone
And when you're gone every inch of me screams your name
It comes to me clearly, it's always the same
Your lovely lies are out of reach again

Lullaby

The morning light fills up the room of evening thoughts
No sounds around, the city sleeps quiet and calm
The windowpane reflecting him that went away
And he who's still there lies quiet and calm

The reason why was never said, but they both knew
Their lullaby was always meant to be that blue
And he who left was never meant to come again
The only place to see him is the windowpane

The deep blue sea is now the home for him
He never knew the sea could be so grim

Dancing

The stareyed sky is looking down on us
Watching every step we take
The man in the moon is waving his hand
To tell us not to go too far

But we're already there
Dancing in the night
Yes, we're already there
Dancing in the night

We're singing songs of laughter and tears
And hope to get by without pain

But we're already there
Dancing in the night
Yes, we're already there
Dancing in the night

Those were the days

Morning has come and it's brighter than all
Brighter than all of the mornings we've seen so far
Waking us up is the sound of the town
The town has awoken and all is forsaken and done

The radio's on, plays the song of the week
We'll always remember the song of the week from now on
Tender and sweet is the sun in my face
The sun shines upon me, it's touching my skin with it's glow

Those were the days when our hearts were young
And the songs we know now, they were still unsung
Oh, life was so easy then
Living day by day back when we were young

Hummingbird

Long ago and far away in the land of broken glass
She was born with blue-green eyes
A child of prairie grass
Her mother was the earth and sky
Her father was the wind
She had to learn at early age to keep her eyes skinned

Long ago and far away in the land of broken glass
She was born with blue-green eyes
A child of prairie grass

All alone she walked through life afraid of what might come
But never with a saddened face and always with a hum

Red Coat

Dressed up in her finest coat
She's walking down the aisle
Her feet are nearly touching ground as she goes

Determined to be brave for once
She knows just what she wants
And though she knows she's going too far she goes on

Loving arms were once hers to have
Lovely eyes for he alone

Believing what she does is right
She's aiming for his heart
And thinking: This is it
Before she goes

Loving arms were once hers to have
Lovely eyes for he alone

Dressed up in her finest coat
She's falling to the ground

Desertsongs – Silhouettes

1. Silhouettes
2. Fox
3. Child of Blue
4. Lovely Lies
5. Lullaby
6. Dancing
7. Invisible Touch
8. Those Were The Days
9. Hummingchild
10. Red Coat

Minna Bolin – sång, syntar
Edvin Nahlin – syntar, kör
John Hugardt – trummor

Text och musik: Minna Bolin, utom 7: P.Collins/T.Banks/M.Rutherford.
Arrangemang: Desertsongs.
Trumprogrammering och syntar på 8: Erik Hanspers.
Gitarr på 9: Oscar Nygren.

© Desertsongs 2011
Western Lodge Records
